

Жаль

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Як настане весна божа,
Степ зазеленіє,
Яких тільки нема квіток!
Аж серце радіє;
Ряст, барвінок, чебрець, зорі,
Васильки і рута.
Пахнуть квітки, але в інший
Сховалась отрута.
На все, братця, божя воля,
Всьому є причина;
Так і в світі помішані
Радість і кручина.
Бо як глянеш, то побачиш,
Що не всі сміються:
Більш тих, братця, поміж нами,
В кого сльози ллються.
Всяка біда, горе – в серці,
Мов гадюка, лазить;
Та все ж кине: загоїться
Там, де воно вразить...
А он горе – з його часто
Душу свою гублять:
Коли сохнеш од печалі,
Самі сльози ллються,
Ждеш хоч ласкавого слова,
А з тебе сміються.